

Danilo KIŠ – VERENICI

Bilo je to u vreme kada njegov otac još nije pio (zapravo između dva Velika Opijanja, kako je kasnije govorila njegova majka) i kada on, Andreas Sam, još nije služio kod seljaka. Bilo je to, dakle, druge ili treće godine rata; dečak nije imao više od osam, devet godina. Sedeo je u kolima opijen mirisom tek sakupljenog sena i gledao kako sunce zalazi za horizont, crveno.

»Dobar dan, gos'n Sam«, reče seljak i skide svoj masni šešir. To je bilo, dakle, u vreme kada gospodin Sam, to jest njegov otac, još nije pio.

Njegov otac skide svoj šešir s tvrdim obodom:

”Dobro večer. Vidite, sunce već zalazi.”

”Sutra će biti vetrovito”, reče seljak.

”Kada je na zapadu rumeno posle zalaska, znači biće vetrovito.”

”Da, gospodine”, reče njegov otac i nastavi da hoda za kolima koja su se tromo vukla.

Dečak nije znao da li ga je otac primetio. Osećao je vrtoglavicu od sasušene divlje deteline i neku malaksalost. Odjednom zadrhta i zguri se u senu. Otac i gospodin Herman govorili su o njemu. Čuo je kada je njegov otac rekao:

”Manite, postao je veliki mangup”. Znao je da se ovo odnosilo na njega. Zato ništa nije progovorio, samo se još više zavukao u seno na kolima, skoro malaksao od guste opojnosti divlje deteline i kamilice.

”E, moj gospodine”, reče seljak, ”on će uskoro početi da trči za suknjama devojčica.”

”Šta kažete?” reče njegov otac. ”Uskoro?! On je, molim vas, pre neki dan učinio nešto tako da vam od sramote ne bih smeo reći.”

Dečak je odjednom shvatio da otac zna za ono. A evo u svemu ga je najviše zbolelo to što ga je njegova majka izneverila. A bila mu je obećala da neće kazati ocu ništa. Ako se stvar ne ponovi.

”Kažem ja vama, gospodine...” reče seljak, no dečak je bio začepio uši rukama da ne čuje šta pričaju. Hvatala ga je nesvestica od sasušene kamilice i od – stida.

A evo kako je sve to bilo. Ta prokleta stvar zbog koje je sada morao da crveni. (Da ostanemo pri trećem licu. Posle toliko godina, Andreas možda i nisam ja.)

Igrali su se žmurke u dvorištu gospodina Saboa, Julijinog oca. To je bilo u subotu, posle škole. Dok je Farkaš brojao, krili su se zajedno, po parovima: Oto i Marika, Emika (Julijina sestra) i Oskar, Julija i Andi. On je već odavno bio zagrejan za Juliju. Išli su u isti razred i bili su najbolji đaci. On među dečacima, ona među devojčicama. Ona je imala lepši rukopis od njega i odgovarala je brže, a on je lepše crtao i pisao bolje sastave.

Andi je često odlazio k njima, jer je njegova majka plela džempere od angorske vune za gospođu Sabo i njene kćeri. Zato je on često navraćao do njih, naročito zimi, da nešto pozajmi za jelo. Zastao bi na vratima i rekao: ”Hvaljenisusimarija”, i odmah dodavao: ”Moja je mama zamolila gospođu Sabo da, ako imate i ako vam nije teško, da nam onda pozajmite kilo hleba. Može i starog. Moja se mama unapred zahvaljuje i kaže da će idućeg leta da odradi sve ono što smo vam dužni.” Onda bi uzimao hleb zavijen u laneni ubrus, zahvaljivao (još jednom), i odlazio trkom da obraduje svoju majku. Ali se nikad nije zadržavao u kući gospodina Saboa.

”Napisaću ti jedno pismo”, reče on šapatom.

Ležali su u pojati, na slami. Iz dvorišta je dopirao do njih Farkašev promukli glas: pedespet, pedešes, pedesedam, pedesosam...

”Znam o čemu ćeš mi pisati«” reče ona.

”Ne znaš”, reče on.

”Znam.”

Morali su da začute. Čuli su kako su zaškripala vrata na pojati.

”Eto nekog u slami”, reče Farkaš.

Znali su da ih ne vidi. Onda je nastala tišina. Znali su i to da je Farkaš još tu i da osluškuje. Zatim su čuli njegove korake na šljunku ispred pojate. Nije zatvorio vrata.

”Ne znaš”, ponovi on.

”Znam”, reče ona.

”Daću ti ga sutra u školi. Staviću ga u veronauku. Strana trinaesta.”

”Zašto trinaesta?”

”Tako”, reče on.

”Dobro”, reče ona. ”Ali znam šta će biti u tom pismu.”

”Zakuni se da nećeš reći nikom.”

”Dobro”, reče ona. ”Ali znam šta će biti u tom pismu.”

”Ne znaš”, reče on. ”Kada pismo pročitaš, spali ga, a pepeo razduvaj.”

”Zašto?” upita ona.

”Tako”, reče on. ”Da se ne bi moglo pročitati šta je pisalo.”

”Već su ih sve pronašli”, reče ona.

”Ti ideš prva”, reče on. ”I kaži da si bila u štali.”

Ona skliznu niz slamu i potrča. Tek kad je čuo njen zvonki smeh na dnu dvorišta, i on se spusti niz slamu.

Idući krug, brojanica je ispala na njega. No posle su se, kao po dogovoru, ponovo našli na istom mestu.

”Znam što će biti u onom pismu”, ponovi ona. Imala je pletenice iste boje kao slama, prćast pegav nos i velika usta. Mirisala je na sasušenu divlju detelinu.

”Hoćeš li sada?” reče on. Jedva je mogao da izgovori. ”Hoćeš li to sada?”

”Ja se bojim”, reče ona.

”I ja”, reče on.

”Zakuni se da nećeš reći nikom.”

”Kunem se”, reče on.

”Ja se bojim”, ponovi ona.

Ležali su sasvim jedno uz drugo. Ona je zažmurila. On ju je poljubio. Imala je rupicu na obrazu i pegav prćast nosić. Mirisala je na divlju detelinu.

”Ja se bojim”, reče ona.

”I ja”, reče on.

Jednom su se dugo zadržali u slami i Farkaš ih je zatekao.

”Andi i Julija su muž i žena”, rekao je.

”Nije istina”, reče Andi.

”Oni su muž i žena”, ponovi Farkaš. ”Oni su stalno zajedno.”

”Između nas nema ništa”, ciknu Julija.

”Zašto onda crveniš?” upita Farkaš. ”Zašto onda crveni kad između njih nema ništa?”

Julija poče da plače i time izdade stvar. Posle je sve krenulo naopako. Andi je bio jači od Farkaša i zato ga je ošamario. Farkaš je otrčao i požalio se Ani, Andijevoj sestri.

Zato je Andi bio rešio da se ne vrati kući na večeru. Ni sutra na doručak. Da se nikad više ne vrati kući. Preko leta će loviti ribu u reci, a zimi će ići od sela do sela i pomagati seljacima. A kada skupi dosta novca, kupiće čamac i otići će svome dedi, na Cetinje. Ili bilo gde. Postaće gangster ili detektiv. Svejedno.

Do mraka se krio na obali reke, onda je zahladnelo i on je počeo da drhti. Od hladnoće i od straha. Sada ga majka i Ana sigurno traže svuda po selu. Možda će mu majka umreti od žalosti ako se on ne vrati kući pre mraka. Zato je rešio da odloži svoje putovanje i da dođe bliže selu. Čuo je Anin glas, koji ga je dozivao. Odazvao joj se.

”Dođi kući”, reče Ana. No nije smela da priđe vrbaku u kojem se krio, jer je znala da on drži kamenicu u ruci. »Izađi, neću reći mami.«

”Šta imaš da joj kažeš?” reče on.

”Neću joj reći da si Julijin verenik.”

”Kaži mami da se ja nikad više neću vratiti kući”, reče on, i oseti kako mu se steže srce od žalosti.

”Mama će plakati”, reče ona.

”Zar si joj rekla?” upita on.

”Nisam”, reče Ana. ”Bogami, nisam.”

”Ako joj ne budeš rekla ništa, neću ići u San-Francisko. Ni u Crnu Goru.”

”Neću joj reći”, ponovi Ana.

Uto stiže i njegova majka i počeo da ga doziva. Andreas obrisa oči, udahnu duboko i izađe iz skrovišta. Onda šapnu Ani: ”Važi, samo nemoj reći ništa o onome.”

Ali njegova bi majka uvek primetila kada je plakao.

”Zašto je plakao moj mali?” upita njegova majka.

”Nisam”, reče on i ote mu se jedan uzdah kao posle plača.

Onda počeo da plače. Seti se kako bi bilo njegovoj majci da je pobeo u svet.

Ana je htela da mu pomogne:

”Hteo je da beži opet u San-Francisko. Ili u Crnu Goru, dedi.”

Sad je već morao da prizna da je plakao. I da kaže i zašto je plakao. Naravno, ni za šta na svetu ne bi priznao da je postao Julijin verenik i da je spavao s njom u slami. Rekao je samo ono što se moralo reći: krio se u pojati sa Julijom, a Farkaš ga je zbog toga zadirkivao. Onda ga je on odalamio. To je sve. Da su ga stavili na točak ili da su mu zapalili šibice pod noktima, ne bi od toga više priznao. I bio je uveren da je njegova majka poverovala u to i da joj Ana nije ispričala ništa. Da je postao Julijin verenik i sve ostalo.

A sad, eto, upravo je shvatio da njegova majka sve zna, pa čak da je rekla to i ocu, jer inače zašto bi njegov otac rekao da je on (Andi) pre neki dan učinio nešto što se od sramote ne može ni reći?

I zato je sada začepio uši rukama i zažmurio, zato mu se činilo da će umreti od stida i žalosti. Bio je skoro malaksao od guste opojnosti divlje, tek sasušene deteline.

Kada je otvorio oči, video je kako njegov otac, onako visok, sa štapom u ruci, sa svojim tvrdim crnim šeširo, zaostaje za kolima i kako se ocrtava na purpurnom horizontu.